

THƯ GỬI DẤU YÊU (6)

Có lẽ đây là lá thư đầu tiên tôi gửi đến một người chị, mà trên bước đường lưu vong, tình cờ tôi đã hạnh ngộ để cảm nhận thật nhiều thân thiết. Một lần nói chuyện với chị tôi hiểu rõ tâm tư của chị hơn. Chúng ta đã đồng ý với nhau vì chúng ta cùng một quan niệm về cuộc sống này. Tôi mến chị ngay từ lúc đầu. Từ lúc tôi hiểu giữa đời sống này, còn có những người như chị, hiểu và quan tâm đến đời sống những người cùng cảnh ngộ. Chị có cái nhìn rất què cũ. Cũng như tâm trạng tôi lúc nào cũng nặng trĩu ưu tư cuộc sống, lúc nào cũng cố gắng gìn giữ, tuổi trẻ của mình đã sớm qua đi. Trái tim của tôi đã già nua, mặc dù với số tuổi chưa có gì đáng kể. Rất nhiều người đã cùng quan niệm với mình, ở chốn "thiên đường" này, mọi điều, mọi thứ đều có, duy chỉ một điều là người ta nghèo nàn hơn. Đó là tình cảm, là tình người.

Khi tôi mới bước chân đến Mỹ, một người anh cũng đã nói với tôi điều đó. Anh khuyên tôi đừng đánh mất tình cảm Việt Nam, tâm hồn Việt Nam. Chúng ta có thể thay đổi được tất cả, nhưng làm sao thay đổi được màu da và màu mắt? Đời sống cần có những gì thăng tiến. Nhưng ở một khía cạnh nào, chúng ta hằng thăng tiến trên sự chăm chỉ, trên công việc thích hợp của chúng ta, đừng thăng tiến trên những đau khổ của người khác.

Hình như tôi đã tâm sự với chị rất nhiều, chị nói tôi có nụ cười gương. Nhận xét chỉ rất đúng, lúc nào tôi cũng cảm thấy thiếu một cái gì. Ở khía cạnh nào thì cũng có những góc nhọn, tôi nghĩ, tôi đang có nhiều góc nhọn đâm vào tâm huyết mình. Tôi không dám mổ xẻ, không dám đâm sâu, vì như thế tôi sẽ đau buốt hơn, cái đau buốt của một con người, cái đau của một ý nghĩ trọn vẹn, không muốn bị lung lạc, không muốn bị ung nhọt.

Những điều tôi viết ra vẫn mang một ẩn ý. Nhưng, chắc chị sẽ hiểu nhiều nhất, dù tôi không dùng một mỹ ngữ nào cả. Tôi nói về tâm trạng của tôi, nói về con người của chị, một con người tôi rất mến.

Chị đã kể cho tôi nghe về làng cũ của chị, những buổi tối trong ngôi miếu hoang, người thầy già còn giữ tính nét cổ xưa, đã hết lòng giảng dạy những đứa học trò thân yêu, lớp học không được như bây giờ, chỉ vài ngọn đèn dầu soi tỏ, và những đứa học trò rất chăm chỉ. Chị kể cho tôi nghe về nền tảng giáo dục của gia đình chị, những tục lệ của làng chị. Chị là người duy nhất của xóm làng đó, vượt qua những tục lệ đó. Nhưng điều đó không có nghĩa là chị đã đánh mất sự đôn hậu nơi chị, vì cho tới ngày hôm nay, chị vẫn có những ý nghĩ tốt đẹp nói lên sự đôn hậu đó, những ý nghĩ đã giúp tôi nhận xét khoan dung hơn về cuộc sống này.

Giòng Hương Giang của chị vẫn êm đềm, xóm làng chị vẫn cổ kính, và tâm hồn chị vẫn theo những khuôn phép đặt trên nền tảng giáo dục của gia đình chị. Xin chị hãy nở nụ cười như tôi cùng nở nụ cười, từ đây.